

Bemærkninger til forslaget

Israels invasion i Libanon, de massive bombardementer af beboelseskvarterer i Beirut og de nylige massakrer i de palæstinensiske flygtningelejre, Sabra og Chatila, repræsenterer en ny og endnu mere blodig fase i Israels undertrykkelsespolitik over for palæstinenserne. Denne gang har Israels fremfærd været så åbenlyst brutal, at det har medført en næsten enstemmig fordømmelse fra alle andre nationer i verden, bl.a. gennem vedtagelse af resolutioner i FNs plenarforsamling og sikkerhedsråd. Men intet tyder på, at Israel er rede til at bøje sig for den internationale opinion, så længe den blot udmøntes i verbale fordømmelser. På trods af enstemmige vedtagelser i FN af krav om, at Israel øjeblikkelig skal trække sig helt ud af Libanon, er der intet, der tyder på, at en israelsk rømning er nært forestående. Samtidig skærpes undertrykkelsen i de israelske okkuperede områder i Gaza og på Vestbredden, og Israel fremturer åbenlyst med at cementere annekteringen af disse områder gennem oprettelse af nye jødiske bosættelser.

I denne situation er det nødvendigt at gå videre end til rent verbalt formulerede henstillinger, krav og fordømmelser. Der må sættes magt bag kravene. Den økonomiske støtte, som Israel gennem en årrække har modtaget fra en række vestlige lande – og først og fremmest fra USA – har været en afgørende forudsætning for den israelske politik, og vestlige, især amerikanske, våbenleverancer har været helt nødvendige for Israels krigsførelse. Indførelse af økonomiske sanktioner vil være et skridt, som Israel har respekt for. Dels fordi det vil vanskeliggøre en fortsat undertrykkelsespolitik og krigsførelse, dels fordi det vil understrege, at de verbale fordømmelser er alvorligt ment.

Bedst vil det være, hvis FNs sikkerhedsråd vedtager bindende økonomiske sanktioner over for Israel. De forudsætninger, der nævnes i FN-pagten, er helt klart til stede i og med, at Israels politik medfører en alvorlig fare for verdensfreden. Danmark bliver formentlig medlem af sikkerhedsrådet fra 1983, og den danske regering bør arbejde for bindende økonomiske sanktioner her. Men på grund af USAs medlemskab og vetoret i sikker-

hedsrådet er udsigten til en vedtagelse af sanktioner her desværre uhyre ringe. Den danske regering må derfor sideløbende arbejde på andre planer.

Den forrige regering var – med de borgerlige partiers tilslutning – med til at gennemføre EF-vedtagne økonomiske sanktioner mod Argentina på grund af dette lands ublodige okkupation af Falklandsøerne/Malvinerne. Forslagsstillerne var af en række grunde modstandere heraf. Men det forekommer på denne baggrund hyklerisk, hvis de samme partier nu vil afvise sanktioner som et middel mod Israel. Det forekommer forslagsstillerne oplagt for Danmark at foreslå de andre nordiske lande indførelse af fælles økonomiske sanktioner mod Israel. Endelig er der den mulighed, at Danmark alene indfører sanktioner mod Israel. Betydningen vil i så fald naturligvis være overvejende symbolsk. Til gengæld vil det vise vejen for andre lande og samtidig gøre betydeligt indtryk i Israel, fordi Danmark – alt for længe – har fremstået som en af Israels nære venner, uanset dette lands undertrykkelsespolitik over for palæstinenserne.

Et andet betydningsfuldt skridt, som den danske regering kan tage og bør tage ganske på egen hånd i den nuværende situation, er at anerkende den palæstinensiske befrielsesbevægelse, PLO, som den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk. Med invasionen i Libanon har Israel bl.a. søgt at udradere PLO – fysisk, militært og politisk. Som bekendt blev PLO af den knusende militære overmagt tvunget til at forlade Beirut med de grufulde konsekvenser, dette havde for beboerne i de palæstinensiske flygtningelejre, Sabra og Chatila. Hvis de vestlige lande, herunder Danmark, mener noget alvorligt med fordømmelserne af Israel, så vil det være et logisk skridt at sørge for, at Israel i det mindste ikke vinder en politisk sejr over PLO. Optagelsen af officielle kontakter med repræsentanter for PLO – som mødet mellem udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen og PLOs udenrigsminister, Farouk Khadoumi, i New York for nylig – er et lille, men for lille, skridt i den rigtige retning. PLO må anerkendes som det, orga-